

“ HAKİKAT DİYE BİR YOKTUR”(Nietzsche)

Aylar önce “**Ateistler de Doğal Dindardır**” diye bir makale yazmışım. Bu yazım üzerine İlahiyat Fakültesinde görev yapan prof. Bir meslektaşımın “ Allahsız insanı nasıl dindar” olur, diye de bir eleştiri almışım. Bu arkadaşşıma dilimin döndüğü kadar cevabımı vermişim. O cevabımı sizlerle de paylaşmayı uygun gördüm.

Biliyorsunuz **Nihilizm(Boş vermişlik)** diye bir akım vardır. Bunun da temsilcisi Alman filozof Nietzsche’dir. Bir papazın oğlu olarak dünyaya gelen Nietzsche, başlangıçta babası tarafından papaz okuluna yazıldıysa da daha sonra bu okulu bırakarak filoloji eğitimi aldı. 18 yaşından itibaren de Hıristiyanlık karşıtı görüşlerini açıklamaya başladı ve 18 yaşından sonra da hayatını sadece Hıristiyanlık değil tamamen din karşıtı bir insan olarak hayatını sürdürdü.

Tabi bu düşüncenin sonucu olarak dünyada yaşamayı bir kar sanarak kendini tamamen eğlence hayatına verdi. Cinselliğe düşkünlüğü nedeniyle hafif meşrep kadınlarla düşüp kalkmaya başladı, kendine ait hiçbir kutsallığı yoktu. Bu hayat onu inadına acımasız hale getirdi. Kısaca görüşlerini de şöyle ifade ediyordu: “ **Merhamet aczin ifadesidir. Aciz ve zayıf insanları derhal yok etmek gerekir. Nitekim Eskimolar böyle yapıyorlardı. Çalışamaz duruma gelen yaşlılarını kar ve buz içinde ölüme terk ediyorlardı. Bence doğrusu da budur. Yaşlılar artık üretici değil, tüketici sınıf olduklarına göre, mantık onları bertaraf etmemize izin verir. Hak zorunludur, kaba güç ve zor ister.**”

Nietzsche’ye göre “**ne kadar bakış açısı varsa o kadar hakikat vardır. Dolayısıyla hakikat diye bir şey yoktur.**” diyerek sadece dinlere değil tüm felsefi görüşlere karşı çıkmıştır. Bu sorumsuz hayat ve düşkün olduğu gece hayatı sonucu frengi hastalığına yakalanır, hastalık beyne intikal edince de akli dengesinde gelgitler başlar.

Bir zamanlar lanetlediği merhameti ahir ömründe savunmaya başladı. Bir gün sokakta yürürken yüklü bir arabayı çeken atın çukura düşmüş olduğunu gördü. Arabacı da atı kaldırmak için olanca gücüyle atı kamçılıyordu. At can acısıyla ayağa kalkmaya çalışıyordu ama bir ayağı kırılmıştı. Durumu gören Nietzsche’nin fitrattan gelen merhamet damarı depreşti. Ve ata acıyarak arabacıya sinirlendi ve arabacıya böyle davranmaması gerektiğini söyledi. Burnundan soluyan arabacı Nietzsche’ye attığı bir tekme sonucu Nietzsche’yi

yere düşürdü. Bu tekme de zaten Nietzsche'nin ölüm sebebi oldu. Evine geldikten sonra da frengi hastalığı nedeniyle halsiz düşen Nietzsche, beyin kanaması sonucu öldü.

Merhamet duygusundan yoksun, acizlere karşı düşman birinin fitratında bastırıldığı acıma duygularının açığa çıktığı bir olayda ölmesi bence ibretlik bir olaydır.

Sağlığı yerinde, parası cebinde, şanı şöhreti ve unvanı olan bazı insanların da farkında olmadan “ **Boş ver, bu dünyaya bir daha mı geleceğiz?**” düşüncesiyle Nietzsche gibi bütün kutsalları göz ardı ederek yaşamayı kar sayabilirler. Ama unutmayalım ki her şeyin son bulduğu bir dünyada yaşıyoruz. Sahip olduğumuz her güç zamanla ters orantılıdır. İlelebet sağlıklı kalamayız. Sahip olduğumuz şan, şöhret ve unvan kalıcı değildir. Zamanla sahip olduğumuz her şey gün be gün bizi terk ediyor. Türk sinemasının en ünlü artistlerden biriyle yapılan röportajında. “ **Bir zamanlar kapımda mercedesler sıraya dizilirken, şimdi evimin önünden kaplumbağalar bile geçmiyor**” yakınması ne kadar manidar değil mi?

Nietzsche'nin “**Ne kadar görüş varsa o kadar hakikat var. Dolayısıyla hakikat diye bir şey yoktur.**” diyerek İlahi kuvveti inkâr ederek kendini aldatması gerçek hakikati kaybetmenin getirdiği bir ruh hastalığıdır. **Halimizi, geleceğimizi ve sonumuzu kuşatan ilahi bir kuvvetin varlığına yok demekle yok olmuyor.** Kaldı ki “ **yok**” olan bir şey, zaten yoktur. Onun varlığından söz edilmez. Demek ki İlahi kuvvet “ **Var**” ki varlığından söz edilmektedir. Ahir ömründe Nietzsche de bu kuvvetin varlığını anladı ama artık çok geçti.... www.kadirkeskin.net